Tiende jaer. Nr 40. Zaterdag, 4 April 1863.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt s'dingsdags, s'donderdags en zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker uitgever van dit blad. groote markt, nº 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaeld op 7 fr. binnen de stad.
» » 8 fr. buiten »
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 4 APRIL.

Kiezing van Leuven.

De kiezing welke woensdag te Leuven plaets greep tot het benoemen van eenen volksvertegenwoordiger in vervanging van wylen den diepbetreurden heer Van Bockel, heeft beantwoord aen de verwachting van al de vrienden der vryheid en der Grondwet.

M. Schollaert, de onafhankelyke kandidaet, en als zulke door de party der onafhankelykheid, door de katholieken ondersteund, heeft eenen zegeprael bekomen die zyn grootmoedig hert geweldig heeft moeten doen kloppen, even als hy in onze rangen eene voldoening heeft doen ontstaen, die in de straten van Leuven luidruchtig heeft weêrgegalmd.

Wy herinneren ons niet ooit zulken triomf te hebben bygewoond, en, haesten wy ons het te zeggen, zulke begrafenis van de ministeriëele politiek binnen de goede stad van M. de Luesemans.

Zy tintelen ons nog in de ooren, de bedreigende woorden welke de *Echo du Parlement*, die groote ministeriëele trompet, dezer dagen, ter gelegenheid der kiezing van Leuven, liet hooren. « Een groot voorbeeld zal aen het land gegeven worden, riep de *Echo*; en hy zegde de waerheid, want een groot voorbeeld is gegeven, en wy hopen zelfs dat het vruchten dragen zal. Jammerlyk, de gesneuvelde is degene niet dien de *Echo* gewenscht had, maer wel zyn geliefkoosde kandidaet, de man in wien het kabinet zyn welbehagen had gesteld.

Doch werpen wy eenen oogslag op de cyfers by de kiezing uitgebragt. Zy zyn beter dan alle redeneringen in staet om het bedrag der overwinning te doen begrypen.

Het arrondissement Leuven telt 4,103 kiezers, 3,536 hebben gestemd. 1862 gaven hunne stemmen aen M. Schollaert; 1647 aen M. de Luesemans. Gevolgentlyk eene meerderheid voor M. Schollaert van 215 stemmen. In vroegere kiezingen hadde onze opiniegenoten gewoonlyk maer een gemiddelde meerderheid van 60 tot 80 stemmen. Deze cyfers zyn welsprekend en toonen hoe populair de kandidatuer van M. Schollaert was.

Hetgeen echter een gansch byzondere beteekenis heeft, is dat in de stad Leuven zelf de meerderheid aen M. de Luesemans ontsnapt. In het 2de bureel uitsluitelyk bestaende uit de kiezers van de 3de en 4de wyken der stad Leuven, bekwam M. Schollaert 250 stemmen tegen 234 gegeven aen zynen mededinger. Wy laten aen onze vrienden van Leuven de zorg over om daer de gevolgtrekking uit te nemen. In alle geval zullen de heeren liberalen aen het boeren-element niet meer uitsluitelyk de nederlaeg van hunnen kandidaet mogen ten laste leggen. In het kanton Diest verkreeg M. Schollaert insgelyks een groote meerderheid, 230 stemmen tegen 165. Daer ook heeft gevolgentlyk de oude katholieke meerderheid hare plaets heringenomen.

M. Schollaert, de vriend der vryheid, de vriend onzer vlaemsche moedertael, is dan tot lid der Kamer uitgeroepen, en zyne benoeming moet reeds de verslagenheid in menigen ministeriëelen boezem verwekt hebben. Zyn magtige stem zal zich ongetwyfeld eerlang laten hooren in de belangryke debatten, welke onmiddelyk na den terugkeer uit vakantie der Kamer moeten plaets grypen, debatten welke het ministerie met inzigt had verschoven tot het einde van den parlementairen zittyd, om des te beter de kiezingen van juny aenstaende op het terrein van *klerikael* en van *liberael* te kunnen brengen, maer welke tot schande van het ministerie zullen uitloopen.

Ondertusschen, de kiezers van het arrondissement Leuven hebben door hunne houding krachtdadig geprotesteerd tegen de scheldwoorden en de lasteringen door de ministeriëele raddraeijers in hunne kiespamfletten uitgekraemd. Zy hebben eens te meer de vervalling verklaerd der vryheid-doodende politiek van mei-november.

Door zich te plaetsen op het wyde terrein der vryheid, der onafhankelyk, hebben zy regt gedaen over die gewelddadige en sluwe politiek, die slechts leeft van burgertwist, van schrikaenjaging en van omkoopery. Door zich te stellen onder het oogpunt der *eendragt*, der *unie* van al de goede burgers in een kinderlyke verkleefdheid aen onze instellingen van 1830, hebben zy geprotesteerd tegen het stelsel van uitsluiting en van onverdraegzaemheid; zy hebben het ryk ingehuldigd der eendragt en des vooruitgangs door een regtzinnigen terugkeer tot de overleveringen van het nationael Kongres.

Hopen wy dat de zegeprael van Leuven voor het gansche land tot vertrekpunt zal dienen naer een wyde en herstellende politiek, die van het Kongres, politiek waeraen wy onze onafhankelykheid en onze vryheid verschuldigd zyn, en welke ons alleen van het verlies dezer kostbare panden kan bewaren.

—

Zeggen wy nog dat de avond te Leuven in vreedzame manifestatiën is afgeloopen. Een muziekkorps, begeleid van een ontelbare menigte, is den nieuwen volksvertegenwoordiger, den volksvriend, gaen begroeten. De wooning van M. Schollaert werd door het volk als stormenderhand ingenomen en de gekozene werd gepraemd zich te vertoonen en de gelukwenschingen der menigte te aenhooren. Dit hertroerend tooneel, dat wy hebben bygewoond, zal nimmer uit ons geheugen gaen. Daerby hebben wy nogmaels met vreugd bestatigd dat de katholieken, te gelyker tyd dat zy hunne overwinningen vieren, de droefheid hunner verslagene tegenstrevers weten te eerbiedigen. De kreten van *Leve Schollaert!* werden door geene geroepen gestoord welke zoo hard aen de overwonnenen vallen en waervan onze vyanden by gelegenheid altoos zoo *liberael* zyn.

Een Kongres.

Alweêr een Kongres! De poolsche kwestie heeft eene verstandhouding tusschen Frankryk en Oostenryk te weeg gebragt. Maer alvorens ten voordeele van Polen tusschen te komen, hetgeen in onze negentiende eeuw niet te menschlievend is omdat men er ondertusschen de arme Polen zoo beulachtig laet vermoorden, en alvorens zich in eenen oorlog te wikkelen die Europisch kan worden, willen die twee mogendheden zekere voorzorgen nemen, om het beneficie te hebben van den oorlog gedaen te hebben zonder hem gezocht te hebben. Dat kan politiek maer tevens barbaersch zyn.

Napoleon speelt nog den baes en heeft aen zynen minister van binnenlandsche zaken bevolen een voorstel van een kongres aen al de kabinetten van Europa te sturen. Thans is de kongres-kwestie nog niet opgelost; maer men is het eens over derzelver aengelegenheid en noodzakelykheid. Het kongres zal zich vereenigen niet te Parys, maer te Weenen, in die zelfde hoofstad waer in 1815 de misslagen begaen werden die men vandaeg moet herstellen.

Het gouvernement heeft de verledene week de plans goedgekeurd van den yzeren-weg van Aerschot naer Diest. De werken gaen onmiddelyk beginnen. De maetschappy brengt haer materieel onmiddelyk naer de plaets der werken over en reeds zyn er gronden aengekocht.

De rigting van den yzeren-weg van Diest naer Hasselt

DE JONKVROUW,

DOOR EDUARD HOFBERG.

(*Vervolg en einde.*)

—

Twee uer later verscheen de baron, en werd dadelyk by Northrury binnengeleid. Hy ontstelde toen hy diens bleek en ontdaen gelaet zag, en meende dat hem persoonlyk eenig ongeval bejegend had. Maer zoodra de ridder hem mededeelde, wat booze euveldaed tegen zyne nicht gepleegd was, en in welken staet zy zich bevond, maekte eene diepe vrees zich van hem meester, en hy begeerde haer te zien. Met omzigtigheid werd hy in hare kamer geleid. Maer nauw had hy eenen blik geworpen op haer, die daer als eene bladerlooze roos en verwelkende lelie neder lag, terwyl Alcida hare laetste krachten in ongelyken kamp tegen de koorts verspilde, of een doffe zucht steeg uit zyne borst, zyne oogen staerden strak op de sponde en eene geweldige siddering beving hem. Eene donderende stem doorgalmde zyn binnenste, roepende: dat is *uw* werk!.....

Allen die hem aldus aenschouwden weken van schrik achteruit, en sloegen de handen te zamen, om God te smeeken, dit beeld der schuld van het bed der lydende reinheid te verwyderen. Na eene lange wyle boog hy het hoofd diep ter aerde, en heete tranen ontsprongen zyne oogen. Hy week langzaem en waggelend terug. De ridder, door medelyden getroffen, snelde toe en bood hem den arm. Op den edelen jonker steunende, verliet hy de kamer. Buiten gekomen haelde hy ruimer adem, maer toch was het duidelyk te bemerken, dat eene hevige omwenteling in zyn binnenste plaets greep. Sprakeloos liet hy zich als een blinde leiden, als waren alle wils- en geestkracht in hem verlamd. De ridder bragt hem in het bidvertrek en bood hem eenen stoel, opdat hy rusten zoude. Thans hief de baron het hoofd, maer week met eenen rauwen kreet terug, welke den ridder door merg en been drong, en van onwillekeurigen angst deed sidderen. De blik des schuldigen viel op eene schildery, waerop Maria was voorgesteld op het oogenblik, dat de voorspelling van Simeon vervuld werd, dat het yselyk zwaerd der smarte door haren boezem drong.

Daernevens was de booze geest afgeschetst, die in dit zyn werk juichte. Hier herkende de baron zyn eigen beeld; ook hy had, als een tweede duivel, het hart zyner onschuldige nicht doorboord. Met eene verschrikkelyke, yskoude uitdrukking op het gelaet, als de trek eener afgrysselyke wanhoop, riep hy tot Northrury: Wee! wee my! Ik ben verdoemd, de maet myner zonden is gevuld, myne ziel is voor eeuwig, onredbaer verloren!...

— Wie dus spreekt, kent den God van liefde en barmhartigheid niet; klonk eene stem, en in hetzelfde oogenblik trad de leeraer binnen. Een enkele blik was hem genoeg, om te weten wat er gebeurd was. Hy keerde zich dan tot den baron, en zeide op zachten, tot de ziel doordringenden toon: God wil den dood des zondaers niet, maer dat hy zich bekeere en leve! Het berouw zal u den weg openen, dat tot herstelling des kwaeds leidt. Thans gevoelt gy wat door u misdaen werd, en waertoe de hartstogten voeren kunnen. Dit is reeds eene ryke gunst, welke gy niet versmaden moogt, want daeruit kan het goede voor u ontspruiten.

Deze tael maekte den diepsten indruk op den baron en den ridder. Zy was eene zoete verkwikking voor den beangste en wierp een helderen strael in den zwarten nacht, welke zynen geest gekluisterd hield.

Hy vatte de hand des leeraers met diep gevoel, en vroeg op een toon, welke bewees, dat de hoop in zyn hart gedaeld was: O! zeg my, kunt gy my nog redden?.... Ach! wat moet ik doen? vervolgde de schuldige, in hevige gemoedsbeweging.

— Kniel en bid! sprak de leeraer, nimmer werd een berouwhebbende zondaer versmaed

De baron stortte ter aerde, vouwde de handen en boog het hoofd.

De leeraer fluisterde den ridder in: Bid met en voor hem!

Northrury voldeed aen dit verlangen, en toen verwyderde zich de grysaerd om de jonkvrouw te bezoeken.

—

Twee maenden waren verloopen. Het was een heerlyke herfstmorgen. De zon, hoewel niet schitterend, wierp toch vriendelyke en verkwikkende stralen over de kwynende natuer, welke zich lydelyk en langzaem tot den slaep bereidde, om met nieuwe kracht te ontwaken. Zoo sterft de de ware Christen, om eenmael verheerlykt te verryzen. De laetste bloemen bieven als tot afscheid hare kelken omhoog, en de groene kruinen der boomen bogen zich, als tot dank voor den ryken zegen van vruchten, waermede zy beladen waren. De lucht was helderblauw, kalm en effen als een jeugdig zorgeloos voorhoofd.

De klok, de roepende stem der wegsnellende stonden, kondigde het zevende morgenuer aen. Toen zag men op het voorplein van ridder Northrury's kasteel, eene ongewone drukte. Talryke wapenknechten stonden daer by edele rossen, den toom houdende, om hun ongeduld tot voortgaen te bedwingen. Vele bedienden liepen heen en weder, en boden den vreemden een hartigen dronk. Op aller gelaet was vreugde geschetst, en menig vriendelyk en schertsend woord, door gullen lach gevolgd, werd gewisseld. Op eens klonk eene trompet, en daerna werd alles stil. De hooge